

Основними складовими екологічного виховання студента як особистості є розвиток у нього екологічного світорозуміння, екологічної свідомості, екологічного переконання, екологічного світогляду, екологічної діяльності. Розкриття та виховання у майбутніх педагогів таких якостей є надзвичайно важливим, адже впливати на екологічну свідомість школярів може тільки вчитель, який сам є носієм екологічної культури. Отже, проблема може бути вирішена тільки за умови організації у вищому навчальному закладі такої професійної підготовки вчителя, яка дозволяє йому, незалежно від профілю, здійснювати роботу з учнями щодо формування у них екологічної культури.

Необхідними елементами підготовки майбутніх педагогів повинні бути: багаторівнева система екологічної освіти, яка буде переплітатися з основною фаховою підготовкою протягом здобуття усіх рівнів вищої освіти; екологізація дисциплін, що буде спрямована на формування екологічного стилю мислення майбутнього вчителя; розробка нових, екологічно спрямованих освітніх програм.

Екологічне виховання майбутніх учителів – це необхідний елемент сучасної підготовки висококваліфікованих фахівців закладом вищої освіти. Воно повинно базуватися на загально педагогічних принципах, що включають у себе гуманістичну спрямованість навчання; екологічну орієнтованість при формуванні у студентів знань і умінь, свідомості та поведінки; формування у майбутніх вчителів екологічної активності, яку вони у подальшому зможуть прищепити своїм юним вихованцям. Адже саме від пріоритетів, які собі визначать майбутні покоління, буде без перебільшення залежати гідне майбутнє людства та планети.

Список використаних джерел:

1. Мітрясова О.П. Тенденції розвитку екологічної освіти у вищій школі [Електронний ресурс] / О.П. Мітрясова – Режим доступу: <http://lib.chdu.edu.ua/pdf/naukpraci/ecology/2000/6-1-3.pdf>.

ПЕДАГОГІЧНА ІННОВАТИКА У СТРУКТУРІ НАУКОВОГО ЗНАННЯ

*Лисенко Ю.О.
Україна, Полтава*

Педагогічна інноватика належить до системи загального наукового і педагогічного знання. Вона виникла і розвивається на межі загальної інноватики, методології, теорії та історії педагогіки, психології, соціології і теорії управління, економіки освіти і є однією з фундаментальних дисциплін, яка суттєво прискорює процеси оновлення освіти.

Педагогічна інноватика – вчення про створення, оцінювання, освоєння і використання педагогічних новацій.

Більшість дослідників сходяться на тому, що структура інноваційного навчання оптимально відповідає характеру сучасних соціальних процесів.

Інновація (лат. *innovatio* – оновлення, зміна) – нововведення, зміна, оновлення; новий підхід, створення якісно нового, використання відомого в інших цілях.

Іноді інновацією вважають використання відомого із незначною модифікацією. Інновації є предметом особливої діяльності людини, яка не задоволена традиційними умовами, методами, способами і прагне не лише новизни змісту реалізації своїх зусиль, а передусім якісно нових результатів.

Надзвичайно важлива інноваційна діяльність в економічній сфері, завдяки якій національні економіки, суб'єкти господарювання забезпечують собі стабільне становище, переваги у конкурентній боротьбі.

У педагогіці поняття «інновація» вживають у таких значеннях:

- форма організації інноваційної діяльності;
- сукупність нових професійних дій педагога, спрямованих на вирішення актуальних проблем виховання і навчання з позицій особистісно-орієнтованої освіти;
- зміни в освітній практиці;
- комплексний процес створення, розповсюдження та використання нового практичного засобу в галузі техніки, технології, педагогіки, наукових досліджень;
- результат інноваційного процесу.

Інноваційні освітні процеси – зумовлені суспільною потребою комплексні процеси створення, впровадження, поширення новацій і зміни освітнього середовища, в якому здійснюється їх життєвий цикл.

Як і в інших сферах суспільного буття, в системі освіти інноваційні процеси є не просто впровадженням нового. Вони реалізуються як цілеспрямовані зміни цілей, умов, змісту, засобів, методів, форм діяльності, яким властиві новизна, високий потенціал підвищення ефективності діяльності загалом або у певних їх сферах, Здатність забезпечити довготривалий корисний ефект, узгодженість з іншими нововведеннями.

ПЕДАГОГІКА СПІВРОБІТНИЦТВА ТА ПАРТНЕРСТВА – ФУНДАМЕНТ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ

Логойда І.М.

Чернечина, Дніпропетровська обл., Україна

Ханнанова О.Р., Хілінська Т.В.

Полтава, Україна

У процесі розвитку особистості дитини в сучасних умовах особливу роль відіграє співробітництво дорослих і дітей, яке може бути розглянуте як особлива форма демократизації та гуманізації їх відносин, організації навчально-виховного процесу на активності та взаємодії обох сторін. Співробітництво завжди пов'язане з позицією учителя відносно до учня, яка